

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Alina Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2021 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. A.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Złotowie

z dnia 16 kwietnia 2021 r.

sygn. akt I C 200/19

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

Alina Szymanowska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2021 r., Sąd Rejonowy w Złotowie, sygn. akt I C 200/19 w sprawie z powództwa R. A., przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.:

- zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.896,43 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 22 września 2017 r. do dnia zapłaty,
- zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.962 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
- nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Złotowie kwotę 1.358,08 zł tytułem wydatków postępowania poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły ustalenia faktyczne i rozważania prawne przytoczone w uzasadnieniu orzeczenia (k. 256 – 262v).

Apelację od powyższego wyroku, wywiodła strona pozwana, zaskarżając wyrok w części, tj. co do punktu 1. w części – co do kwoty 2.967,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 września 2017 r. do dnia zapłaty,

tj. ponad zasądzoną kwotę w wysokości 4.928,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 września 2017 r. do dnia zapłaty, oraz co do punktów 2. i 3. w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a) art. 233 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. w sposób sprzeczny z doświadczeniem życiowym oraz wnioskami płynącymi ze zgromadzonych w sprawie dowodów, polegającą na błędnym uznaniu przez Sąd I instancji, że pozwany w okolicznościach przedmiotowej sprawy ponosi odpowiedzialność ponad kwotę 27.407,13 zł (4.408,92 zł zasądzona wyrokiem Sądu I instancji i uznana część przez pozwanego oraz kwota 22.998,21 zł wypłacona na etapie likwidacji szkody) tytułem odszkodowania za naprawę uszkodzonego pojazdu marki B., model (...), nr rej. (...) w szczególności uznanie przez Sąd I instancji, iż naprawa w/w pojazdu przy zastosowaniu części oryginalnych pomniejszonych o 10 % rabatu oraz rabatu na materiały lakiernicze w wysokości 40 % - rabatu oferowanego przez pozwanego poszkodowanego – powodowi na etapie likwidacji szkody była nieuzasadniona i nieudowodniona, oraz że nie wskazano warsztatów, w których miała istnieć możliwość zakupu części z rabatami oraz że podmioty współpracujące z pozwanym zlokalizowane były we wschodniej i południowo-wschodniej części kraju, co również trudno oceniać pozytywnie w kategoriach dostępności i dogodności dla poszkodowanego, oraz że skorzystanie z oferty rabatowej na zakup części oryginalnych zamiennych wiąże się z naprawą uszkodzonego pojazdu w warsztatach wskazanych przez pozwanego, podczas kiedy, przede wszystkim powód – poszkodowany został poinformowany o możliwości skorzystania z oferty zakupu części oryginalnych z rabatem w wysokości 10 % i materiałów lakierniczych z rabatem 40 %, a zatem w cenach wprost oznaczonych w kosztorysie pozwanego, które to, co więcej ceny stanowią kwoty realne – wynegocjowane z dostawcami części, których dane zostały powodowi na etapie likwidacji szkody przekazane, co w konsekwencji winno prowadzić do uznania przez Sąd I instancji, że przyjęcie proponowanych przez pozwanego powodowi w/w oferty rabatowej winno skutkować pomniejszeniem wysokości odszkodowania należnego powodowi, o kwotę rabatów proponowanych jemu na etapie likwidacji szkody, zgodne z zasadą minimalizacji szkody oraz co więcej, pozostawałoby to w bezpośrednim związku przyczynowo – skutkowym z powstałą szkodą, możliwość naprawy częściami pomniejszonymi o oferowane rabaty. Z porozumień załączonych do sprzeciwu od nakazu zapłaty, dotyczących rabatów, wbrew twierdzeniom Sądu I instancji, wprost wynika, że „w przypadku gdy klient będzie zainteresowany zakupem części zamiennych, warsztat zaoferuje sprzedaż części z uzgodnionym rabatem – obsługa w skali całego kraju. Koszt ewentualnej wysyłki ponosi warsztat”, natomiast powód nie wyraził żadnego zainteresowania przekazaną przez pozwanego informacją w tym zakresie, wręcz przeciwnie w całej rozciągłości informację tę zbagatelizował;

b) art. 233 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. w sposób sprzeczny z doświadczeniem życiowym oraz wnioskami płynącymi ze zgromadzonych w sprawie dowodów, polegającą na błędnym uznaniu przez Sąd I instancji, że rabaty na części i materiały lakiernicze nie istniały, cena części nie była możliwa do ustalenia i sprawdzenia, podczas gdy, w pierwszej kolejności pozwany na każde żądanie był w stanie wskazać gdzie te części w cenach wynikających z przekazanego powodowi przez pozwanego kosztorysu, na etapie likwidacji szkody są dostępne, a zatem w cenach wprost oznaczonych w ww. kosztorysie, które to, co więcej ceny stanowią kwoty realne – wynegocjowane z dostawcami części, których dane zostały powodowi na etapie likwidacji szkody przekazane, a to poszkodowany nie wyraził żadnego zainteresowania przekazaną przez pozwanego informacją w tym zakresie, wręcz przeciwnie w całej rozciągłości informację tę zbagatelizował;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) art. 361 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię przez Sąd I instancji przepisu i przyjęcie, iż pozwany w okolicznościach przedmiotowej sprawy ponosi odpowiedzialność ponad kwotę 27.407,13 zł (4.408,92 zł zasądzoną wyrokiem Sądu I instancji i uznana część przez pozwanego oraz kwota 22.998,21 zł wypłacona na etapie likwidacji szkody) tytułem odszkodowania za naprawę uszkodzonego pojazdu marki B., model (...), nr rej. (...) tj. przekroczenie granic odpowiedzialności pozwanego za szkodę powstałą w okolicznościach przedmiotowej sprawy. W efekcie błędnej,

zdaniem apelującego interpretacji tych przepisów, Sąd I instancji uznał, iż pozwany ponosi odpowiedzialność względem powoda ponad ww. kwotę przy przyjętej przez Sąd I instancji argumentacji, że nie było podstaw by powód korzystał z rabatów proponowanych przez pozwanego na etapie likwidacji szkody – na oryginalne części w wysokości 10 % i materiały lakiernicze w wysokości 40 %, mimo braku podstaw faktycznych i prawnych dla spełnienia tego świadczenia w kwocie zasądzonej przez Sąd I instancji, w szczególności z uwagi na fakt, iż powód został przez pozwanego poinformowany o możliwości skorzystania z oferty zakupu części i materiałów lakierniczych z rabatem odpowiednio 10 i 40 %, a zatem w cenach wprost oznaczonych w kosztorysie pozwanego, które to, co więcej ceny stanowią kwoty realne – wynegocjowane z dostawcami części, których dane zostało powodowi na etapie likwidacji szkody przekazane, a co więcej powód nie wykazał żadnej inicjatywy w dążeniu do uzyskania dalszych informacji od pozwanego w tym zakresie, a pozwany udowodnił możliwość stosowania proponowanych rabatów;

3. art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż nie było żadnych podstaw, aby powód korzystał z rabatów oferowanych przez pozwanego na etapie likwidacji szkody na oryginalne części i materiały lakiernicze w wysokości odpowiednio 10 i 40 %, mimo że to na powodzie, jako na osobie wywodzącej z danego faktu skutki prawne, ciąży ciężar dowodu, a więc to powód winien wykazać, iż podjął wszelkie starania celem zakupu oznaczonych w kosztorysie części, w cenach tam wskazanych, uwzględniających rabaty na oryginalne części i materiały lakiernicze, czemu ewidentnie nie sprostał, a pozwany udowodnił możliwość stosowania proponowanych rabatów, co za tym idzie zakupu części w cenach oznaczonych w kosztorysie pozwanego;

4. art. 415 k.c. w zw. z art. 361 k.c. i art. 363 k.c. poprzez ich niezastosowanie i uznanie, iż zasądzona kwota pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą, mimo że to powód ma procesowy obowiązek wykazać, iż koszty naprawy były celowe i ekonomicznie uzasadnione, na tyle, że są tożsame z wysokością szkody w rozumieniu odszkodowania opartego na ustawie – odpowiedzialności pozaumownej – deliktowej. Art. 415 k.c. oparty jest bowiem na zasadzie winy, a nie domniemaniu odpowiedzialności pozwanego. To bowiem powód winien wykazać nie tylko winę, ale i wysokość szkody oraz wymierną i zasadną wysokość odszkodowania,

5. art. 354 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, iż zasądzona kwota jest adekwatna do poniesionej szkody, pomimo że zgodnie z treścią tego przepisu, na poszkodowanym, a następnie na powodzie ciążył obowiązek minimalizacji skutków szkody, z którego jednakże się nie wywiązał, bowiem bez żadnej przyczyny nie skorzystał on z rabatów oferowanych przez pozwanego na etapie likwidacji szkody na oryginalne części i materiały lakiernicze w wysokości 10 i 40 %, a zatem w cenach wprost oznaczonych w kosztorysie pozwanego, które to, co więcej ceny stanowią kwoty realne – wynegocjowane z dostawcami części, których dane zostały powodowi na etapie likwidacji szkody przekazane – co pozwany gwarantował.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w pkt. 1. poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 2.967,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 września 2017 r. do dnia zapłaty, tj. ponad zasądzoną kwotę w wysokości 4.928,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 września 2017 r. do dnia zapłaty. Zmianę pkt. 2. w całości poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję. Zmianę pkt. 3. w całości, poprzez nakazanie ściągnięcia kwoty 1.358,08 zł od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Złotowie tytułem wydatków postępowania poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa. Nadto, wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem II instancji. Ewentualnie, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację, powód wniósł o jej oddalenie w całości, oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Na wstępie Sąd Okręgowy zauważa, że niniejsza sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym. Z tego względu, zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., sąd drugiej instancji, który nie przeprowadził postępowania dowodowego, sporządza uzasadnienie wyroku zawierające jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. okazał się bezzasadny. Trzeba podkreślić, że przepis ten daje wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w rozstrzygnięciu przez sąd kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania, że sąd uchybił w sposób rażący zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Sąd, oceniając materiał dowodowy, zwykle jednym dowodom daje wiarę, a innym jej odmawia, ale fakt ten nie może uzasadniać zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jeżeli ocenę tę cechuje wnikliwość i staranność, a wyciągnięte wnioski końcowe tworzą zwartą logiczną całość, zgodną z zasadami doświadczenia życiowego.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał należytej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, z uwzględnieniem reguł przewidzianych przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, nie naruszając granic swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy w oparciu o zaferowany przez pozwanego materiał dowodowy poczynił prawidłowe ustalenia dotyczące porozumień łączących pozwanego z przedsiębiorcami oraz możliwości zakupu części i materiałów lakierniczych z rabatem. Sąd ustalił również w jaki sposób powód został o tym poinformowany. Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji i przyjmuje je za własne. Ustalenia te nie zostały przez apelującego skutecznie zakwestionowane. Sąd Rejonowy poczynił również zasługujące na aprobatę rozważania prawne, zbędne jest ich ponowne przywołanie.

Apelujący kwestionował rozstrzygnięcie co do kwoty 2.967,60 zł, w związku z nieuwzględnieniem przez sąd, przy ustalaniu wysokości szkody kosztów zakupu części zamiennych z rabatem wynoszącym 10% i materiałów lakierniczych z rabatem w wysokości 40 % oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach. Sąd Rejonowy uznał, że jako celowe i ekonomicznie uzasadnione należało przyjąć koszty zakupu części oryginalnych oznaczonych indeksami O, w tym względzie w całości podzielił wnioski płynące z opinii głównej i uzupełniającej sporządzonej przez biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej. Sąd Rejonowy odwołując się do opinii biegłego wskazał, że w miesiącu szkody na rynku nie były dostępne żadne części zamienne o cechowane znakiem jakości Q, nie było zatem możliwości przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody przy użyciu części zamiennych alternatywnych o cechowanych znakami jakości Q. Z kolei w odniesieniu do części alternatywnych producentów o cechowanych znakami P i ich pochodnymi Sąd wskazał, że nie ma żadnej pewności, że mają one parametry techniczne takie same jak części oryginalne. Odnosząc się z kolei do stanowiska pozwanego odnośnie możliwości zakupu części z rabatem 10 i 40 % Sąd Rejonowy podkreślił, że pozwany w żaden sposób nie wykazał, że konieczne do naprawy przedmiotowego pojazdu części i materiał lakierniczy u podmiotów współpracujących z pozwanym były w ogóle dostępne dla poszkodowanego. Sąd Rejonowy podkreślił również, że rabat miałby być naliczony od ceny detalicznej obowiązującej w danym punkcie sprzedaży, dlatego mogłoby się tak zdarzyć, że cena uwzględniająca rabat mogłaby być wyższa od cen wskazanych przez biegłego w kalkulacji.

Z treści art. 354 § 1 k.c. wynika, że dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. W taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel (§ 2).

Podstawowym obowiązkiem, jaki spoczywa na wierzycielu przy wykonywaniu zobowiązania, jest współdziałanie z dłużnikiem. Współdziałanie to może być rozumiane, jako takie zachowanie się wierzyciela, bez którego spełnienie świadczenia przez dłużnika jest w ogóle niemożliwe albo nadmiernie utrudnione. Wierzyciel powinien współdziałać z dłużnikiem w wykonaniu zobowiązania w taki sam sposób, w jaki dłużnik powinien wykonać zobowiązanie,

czyli przy uwzględnieniu kryteriów wskazanych w art. 354 § 2 k.c.. Poglądy doktryny w tej kwestii mają swe odzwierciedlenie również i w judykaturze. Obowiązkiem poszkodowanego jest podejmowanie działań zmierzających do zminimalizowania szkody. Brak z jego strony takiego działania nie może zwiększać obowiązku odszkodowawczego osoby zobowiązanej do naprawienia szkody (wyrok SN z dnia 20 grudnia 2006r. IV CSK 299/06.; z dnia 14 lutego 2002, V CKN 745/00).

Obowiązek minimalizacji skutków szkody musi być utrzymany i stosowany w rozsądnych granicach i nie powinien być wykorzystywany do nakłaniania poszkodowanego do tego by zrezygnował z realizacji przysługujących mu praw podmiotowych. W ocenie Sądu Okręgowego brak podstaw do przypisania powodowi postępowania, naruszającego obowiązujące go, na podstawie art. 354 k.c., jako wierzyciela, wymogi współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania.

Niewątpliwie w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na rachunek poszkodowanego, co do zasady jako uzasadnione koszty naprawy pojazdu powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, nie zaś koszty proponowane przez podmiot wskazany przez zakład ubezpieczeń. Poszkodowany nie ma bowiem obowiązku dokonywać zakupu części lub przeprowadzać naprawy pojazdu we wskazanym warsztacie naprawczym. Zarzut uchybienia obowiązkowi z art. 354 k.c. mógłby wchodzić w grę tylko w razie wykazania niefrasobliwości w wyborze zakładu naprawczego, czy też dokonywania zakupu części zamiennych po zawyżonej cenie itp.

Apelujący, na poparcie swojego stanowiska dotyczącego sposobu wyliczenia należnego powodowi odszkodowania przywołał fragmenty uzasadnień wielu orzeczeń sądów powszechnych. Przywołane rozstrzygnięcia zapadły na tle konkretnych, poczynionych przez sądy ustaleń faktycznych.

W niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy, dzieląc ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, próbuje również rozważania prawne, które legły u podstaw rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany na okoliczność faktycznej możliwości skorzystania przez powoda z rabatów załączył umowy o współpracy zawarte z kilkoma podmiotami, które w umowach zobowiązywały się do udzielania ubezpieczycielowi i jego klientom rabatów na ceny części i materiałów lakierniczych w celu ich wykorzystania w procesie likwidacji szkody. W ocenie Sądu Rejonowego porozumienia (umowy) te dowodzą, że doszło do ich zawarcia, natomiast nie stanowią dowodu na okoliczność faktycznej dostępności materiałów niezbędnych w procesie likwidacji szkody w pojeździe powoda. Sąd wskazał, że proces likwidacji pozwany ubezpieczyciel zamknął decyzją z dnia 22 września 2017 r., odsyłając na drogę postępowania sądowego w celu uzyskania odszkodowania w żądanej wysokości. Powód – nie zgadzając się ze stanowiskiem pozwanego w kwestii rabatów wskazał – że wypłacone odszkodowanie nie pozwalało na pełną likwidację szkody, trudno zatem obecnie czynić mu zarzut nieskorzystania z możliwości zakupu części z rabatami. W odniesieniu do części jakości Q biegły udzielił informacji, że brak było ich w ogóle na rynku, a zatem (z rabatami czy bez) nie dało się ich wykorzystać w procesie likwidacji szkody. Sąd wskazał również, że w porozumieniu dotyczącym rabatów na części do pojazdów marki B. nie wskazano warsztatów, w których miała istnieć możliwość zakupu części z rabatami, w innym porozumieniu, gdzie warsztaty te zostały wskazane, mowa była o częściach jakości P i Q (a więc odpowiednio zdaniem biegłego niedopuszczalnych i niedostępnych), a nadto podmioty współpracujące z pozwanym zlokalizowane były we wschodniej i południowo – wschodniej części kraju, do również trudno oceniać pozytywnie w kategoriach dostępności i dogodności dla poszkodowanego. Argumentacja ta zasługuje na aprobatę.

Pozwany w apelacji, na poparcie swoich zarzutów odwołuje się do treści sprzeciwu i zawartej w nim wskazówki o możliwości uzyskania przez biegłego niezbędnych informacji co do stosowania rabatów oraz dostępności części w tym zakresie. Należy zatem zauważyć, że w treści sprzeciwu (k. 55v) pozwany wskazał jedynie, że w razie wątpliwości biegłego co do stosowania przez pozwanego rabatów biegły winien skontaktować się z pozwanym, dzięki czemu będzie mógł samodzielnie zweryfikować proces w jakim nabycie części z rabatem następuje. Zastosowanie się przez biegłego sporządzającego opinię w niniejszej sprawie do powyższej sugestii nie mogło prowadzić do odmiennego rozstrzygnięcia, nie pozwoliło by bowiem na ustalenie dostępności części i ich ceny w danym momencie. Sugerowany przez pozwanego rabat miałby być naliczany od ceny części obowiązujących w danym punkcie sprzedaży, w efekcie nie

jest wiadome czy cena uwzględniająca rabat nie byłaby zbliżona lub nawet wyższa od cen wskazanych przez biegłego w kalkulacji.

W związku z powyższym, pomniejszenie należnego powodowi odszkodowania o wskazane rabaty rzeczywiście jawiło się jako nieuzasadnione. Z przedstawionych porozumień wynika, że uzyskanie rabatów wiązało się z dodatkowym nakładem pracy ze strony poszkodowanego, który musiałby samodzielnie podjąć starania i zakupić części zamienne oraz materiał lakierniczy. W okolicznościach niniejszej sprawy należy zatem uznać, że zlecenie kompleksowej usługi naprawy warsztatowi wybranemu przez poszkodowanego, bez uwzględnienia rabatów na części zamienne i materiały lakiernicze oferowanych przez warsztaty wskazane przez pozwanego nie stanowi naruszenia obowiązków nałożonych na wierzyciel zgodnie z art. 354 k.c.

Wobec powyższego zarzuty naruszenia prawa materialnego art. 6 k.c. oraz art. 361 k.c. i 363 k.c. nie były uzasadnione. Apelacja pozwanego podlegała oddaleniu jako bezzasadna na podstawie art. 385 k.p.c. (punkt 1 wyroku).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwany przegrywając w całości postępowanie przed sądem odwoławczym, powinien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty postępowania w instancji odwoławczej. Koszty poniesione przez powoda przed Sądem II instancji obejmują wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 450 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłata za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015r. (Dz. U. 2018, poz. 265).

Alina Szymanowska